

Több ellenzékilap a legutóbbi időben ismételve azzal foglalkozott, hogy közleményeket bocsátott világra az egyesült ellenzék tagjainak a pártokon kívül álló képviselőkkel való állítólagos fuzionális törekvése iránt. — Ezen publikációknál mindig hivatkozás történt Széll Kálmán képviselő közreműködésére is. Állították, hogy Széll Kálmán Budapesten járt, hogy értekezést, sőt még a haloklör Wenckheim Béla báró betegágyánál is látott. Mindezen közlemények értékét és irányát leginkább jellemzi azon tény, hogy Széll Kálmán 1878. évi október hava 11-dike óta nem járt Budapesten s hogy — a mint erről irányadó helyről értesülünk — teljességgel nincs is szándékában odamenni.

Roma napokból. A nagyszombati „Telegraful Román” 75 ik számában egész terjedelmében hozza a „Gazeta Transilvániei” nek Aradról kapott levelezését a melyben a tanfelügyelő azzal vádoltatik, hogy a megjelent 700 tanító közül sokakat haza küldött azon ürügy alatt, hogy azok tökéletesen bírják a magyar nyelvet, s azután azt a kérdést teszi hozzá, hogy erre az esetre mit mond majd a magyar sajtó?

A bukaresti „Timpul” Julius 11-ki számában közölve a romániai zsidóknak a kamarához és senatushoz intézett kérvényét, azt a megjegyzését teszi hozzá, hogy azon kérvény igen szép hangon van megírva és ha a zsidók csakugyan oly jó hazafiak, a minőknek dicsekszenek, akkor appellát kimondott hazafiságukhoz és kéri őket, hogy ezt bizonyítsák tetteikkel, lássák be ők is azt, hogy az ország nehéz körülmények közt van jelenleg és ne forduljanak külső protekcióhoz hanem forduljanak bizalommal a románokhoz és a külső protekciót utasítsák vissza, és ha ezt teszik és a román nemzetvel való asszimilálás jelét megmutatják, legyenek meggyőződve, hogy a román nemzet velők szemben nem mint idegenekkel, hanem mint igazi fiaival fog bántani, addig azonban elégedjenek meg kevesebb concessiókkal is.

A „Fanfulla” szerint kijelentette Cairol, hogy az ő kabinete a török görög kérdésben a filhellén comiték programjával homlokegyenest ellenkező politikát fog követni.

A szentszéki és Németország közt az utóbbi napokban óriási előmenetelt tett a tárgyalás. Mint a római lapok jelentik, most a pápa maga foglalkozik ezzel a fontos ügygyel és közvetlen alkudozik Bismarck herceggel. A májusi törvények következtében elítelt papok közül már eddig is kegyelmet kaptak nehányan, sőt azt várják, hogy a legközelebbi időben általános amnesztia fog kibocsáttatni.

Háromszékmege évnegyedes közgyűlése.

Sepsi-Szentgyörgy 1879. jul. 17-én

Háromszékmege törvényhatósága tegnap és tegnapelőtt tartotta meg rendes évnegyedes közgyűlést. Dacára a nyári munkaidőknek, a képviselő tagok szép számmal jelentek meg a gyűlésen, melyet 16 óra 10 órákor Pötsa József főispán ur nyitott meg. Megnyitó beszédében kegyelettel emlékezett b. Wenckheim Béla elhunytáról s indítvány folytán a közgyűlés jegyzőkönyvileg fe-

mert bátor voltam óvatosan, és kereken tagadni mindent s mégis az első kikérdéskor ígyrvé volt szembesítettésem a Váradval házamnál járt bíbircfalvi fecsegő ifjakkal elmaradt. Az én fogságomat csak a szabadság-hiány tette kellemetlenné, de az elíteltetés perőct nyugodtan vártam, ezt azonban még fogolytársaim előtt is titkolva, mint bizonyos szabadulási idejét. Ugy is lett.

Maros-Vásárhelytől tavasz kezdetével a zárdai szobák sorban álló ablakai, hová zárva voltunk, kinyitatták, s azokon szabad volt kinézniük; alatt hosszán sétált a fegyveres őr, de a ki nem tudott magyarul, mint naszdóvidéki oláh; ennek mulatva elémítására, mint különben nem dohányos pipázóm pro forma, kitarva az ablakon a pipát, a pipa volt a seprű, a szára egy hosszú ág; az őr mosolyogva mulatott rajtam s ez alatt foglyokul egymásnak magunkat jól kibeszélhettük; ez alatt biztattam a csüggedő Szász Lukácsot, hogy ne léljen a kivégzéstől, mert elvihetik a bitófaig, de tekintve ifjuságát, nem végzik ki, Szabó Áront sem (z is hallgatta beszédemet), hanem Váradit és Bartalást minden bizonylan kivégzik. Upp ugy is történt. Erre tanum maga Szász Lukács.

No de a bolondos ámitó száraz pipázásomnak egy nem kedves eredménye lett; mert a zárda udvaráról azt mások is látván, elhitték, hogy megörlültem, hírül futott s nóm is busulni kezdett, egészen szabadulásomig litte, hogy nincs tiszta eszem.

Szállítások alkalmával uri magam is meg voltam tisztelve párszor egy-egy kézbilincsel, a mit azonban csak úgy vettem, mint az eljárás cifráját; egyiket Udvarhelyt nyertem, a mászt Nyárádton. És aztán egyebütt miért nem? Ki fejté meg?

A marosvásárhelyi fogdában, mint hadi fegyenc, közlegény voltam, mert az államtól közlegényi 6 kr. napi díjaz járt azaz hogy nem a magam markába, mint gyanusba, hogy azzal tán valakit megvesztegethetnék, hogy desértálhassak,

zezte ki efe'letti fájdalmat; majd Cseh Ignácról emlékezett meg, ki e megyének már 50 év előtt buzgó és tevékeny harcosa volt s halála alkalmából részvét iratot intézni határozottatott elnök ur indítványa folytán a családhoz.

Következett az alispáni jelentés, melyet a közgyűlés tudomásul vett. Ez alkalommal kérdés intéztetett az alispánhoz az Ölt szabályozása illetőleg a gátok készítése tárgyában, mely ügy már két év óta elintézetlenül állt. Az alispán ur részletesen felelt a hozzá intézett kérdésre. Elmondotta, hogy e célra 2000 frt. költség kellett volna s min, hogy alap, melyből ez fedtessék, nem állt a megye rendelkezése alatt, felterjesztetett a földm. miniszterhez, hogy utalványozza azt a kormány, azonban semmi felelet nem jött rá. A közgyűlés tehát gyűlésebből fogja az alispán ismételt feliratát mellett a miniszteriumot megkeresni ez ügy elintézése tárgyában.

Az árvaszéki elnök jelentését is tudomásul vevén a közgyűlés, felolvastatott ő Felsőge legfelsőbb kézirata ezüst menyegzője alkalmából, melyet a közgyűlés felállva hallgatott végig s háromszoros éljen kíséretében hódolattal fogadott. Izzel kapcsolatosan felolvastatott a belügyminiszteri leirat is, mely szerint ő Felsőge megyének hódolatát az ezüst menyegző alkalmával szívesen venné kegyeskedett.

Kihirdetettek ezután a szentesített törvények.

A kormányi leiratok közül megemlítjük a 4067 sz. a. belügymin. leiratot, mely a gyujtogatók ellen a rögtönbírótságot elrendeli. Az áll. választmány a bíróság székhelyéül S. Sztgyörgyöt hozta javaslatba, a közgyűlés azonban nem fogadta el s így a leirat egyszerűen tudomásul vétetett.

A megyei pénzalapok kezelésére vonatkozó szabályrendelet tárgyában adott min. leiratra az állandó választmány véleménye fogadtatott el. Igen heves vitára szolgáltatott alkalmat Szemerja községnek S. Sztgyörgyhöz való csatoltatását illető kérdés. Ugy látszik, a szemerjaiak mindenképen megakarnak maradni a falunak, még saját anyagi és szellemi romlásuk árán is. Ezért kelt ki oly hevesen egyik községi képviselő S. Sztgyörgy város és annak vagyoni helyzete ellen, melyre a város polgármestere szintén kemény választ adott nekik. Szemerja községnek a többek közül az volt egyik fő védérve az összecsatolás ellen, hogy a falu nincs beépítve S. Sztgyörggyel. Hogy tehát az oknélküli herce-hurca véget érjen, a közgyűlés egy bizottságot küldött ki a szemle megejtése végett. Ezen bizottság másnap jelentést tett s az összeépítést konstátálta. Az ügy tehát most ismét a belügyminiszterium elé kerül s e tárgyban a döntő ítéletet ki fogja mondani. A szemerjaiak mindenestre köszönettel vehetnék S. Szentgyörgy város nemes indulatú gondoskodását s azon kicsi-

vagy vele öngyilkolásra mérget vásároltassak, hanem a foglyár bizodalmas markába, hogy réam költse. S a szép Szabolcsban már ávászéroztam káplárságra 10 kr. érdemdíjjal. S ha szerencsém lehet vala bár Aradig, ott jórészt a Festungscommandóól őrmesterré leendék amagyt 20—30 krral. Ilyen a ki érdemdus!

Egy reggel Szebenben a hozzám belépő foglárnak és ordinácnoknak megmagyaráztam, hogy a foglyot öngyilkolástól félteni több mint fölösleges, mert arra sok módja lehet. — Hol? itt? de mi? — No hát nézzék csak, itt a nadrag szijjam, jó kemény, itt a kendőm, gatyám, jó kemény! Ott az ablakkereszt, jó kemény! itt a gyufacsomag, meggyujtom mind s felszíppantom, jól megfelel! itt a fűtő, ég a tűz, leveszem a fedelét, fővel belebukom, nem kell több; aztán nézzék cs. k, itt van a lámpaspárga a boltivtól le a faloldali kemény szeghez kötve jó hosszú fityegő véggel nyakravalonak, így ni! Tekeríteni fogtam nyakam körül; az ordinácnok röhögni kezdettek, s azt mondta reá a foglár: „So ist das reglam!

Vége azt is megemlítem, hogy a fogdában Szebenben kaptam egy maradó ajándékot is. Ugyanis május kezdetén a szobám padlását a foglár felsulrnlani akarván, áttett egy más már kisurolt padlásaba, réam zárva az ajtót. A friss nyirok oly erősen hatott be főkép lábaimba, hogy subában és kucsával fáradságig sétálva se tudtam legyőzni. Dörgettem az ajtón, más üres száraz szobába tett át a foglár, de már későn, mert a forgóim ma is minden késő ósz és kora tavasz nyirkával megfájulnak, mint a Zabrincesk János forradalomkor kihűlt lábai, a poljitikai időváliatosokat megérik.

Árkoson, 1879. jun. 14. én.

közli Kiss Mihály,
egykori fogoly,

nyeskedő aggodalmakra semmi szükség nem volna, ha minden önérdék nélkül csupán az ügy tisztaságát vennék tekintetbe.

A fegyelmi pénzekről és egy háromszékmegei menház létesítése tárgyában készített szabályrendelet egyhangulag elfogadtatott.

Több megyei és községi ügyek tárgyalattak le. Megemlítjük ezek közül Hidvég községnek egy beépített teleknek község házául leendő megvásárlása tárgyában benyújtott kérvényét. Az állandó választmány nem tartá megengedhetőnek, mivel a 12% os pótdadóval terhel községre ez még egy uj 25% os pótdóju terhet róna. Kelemen Lajos tiszti ügyész igen talpraesetten szólalt fel e tárgyban, elmondván, hogy községeink anélkül is igen kevés gondot fordítanak a községházára, tapasztalatokra hivatkozott, hogy egy egy község-háza haszontalan viskó ma is még s igen sok helyen ugy néz ki a faluháza, mint egy szentes börtön. Másfelől biztonsági tekintetből is gondoskodni kellene állandó községházáról s akkor nem lennének kitéve a megyék olyan eshetőségek, hogy a faluházából — mint ez nem régg megtörtént — olyan könnyű szerrel kirabolhassák a pénzt. Az állandó választmány ezen ügyben adott véleménye oda módosítottat, hogy visszaküldetett a kérvény Hidvég községnek a tulságos pótdadó és a telken fekvő állítólagos terhek tisztázása végett.

A közgyűlésen lefolyt érdekesebb tárgyak közül megemlítjük még a Cseréy-muzeumügyet. Ez a kérdés nagy port vert fel közelebről a sajtóban s meg nem érdemelt sujt fektetett a közgyűlés is azon hírlapi mende mondákra, melyek a muzeum le nem költöztetése tárgyában napvilágot láttak. Minthogy azonban a megyei alispán méltatlanul lett azokban megátmadva, sőt elég meg gondolatlanul még köztisztelőben álló, minden humanus intézményeink iránt hön lelkesülő főispánunk személye is belevonatott a vitába: igen helyesen tette a közgyűlés, hogy ezen apróbb vexálk szemben fényes elégtételt adott egyfelől az alispánnak e tárgyban tett jelentése szöszzerinti elfogadásával, másfelől a főispán urnak e téren követett eddigi eljárása feletti elismerésének jegyzőkönybbe való ígdtatása által. Jövő számunkban az alispáni jelentés ide vonatkozó részét közé tesszük v. látog vet az egészen a muzeumügy eddigi lefolyására. Szükség lesz közölnünk már csak azért is, hogy a közgyűlésnek e tárgyban hozott határozata a község előtt kellőleg indokolva legyen. E helyen még csak azt akarjuk megjegyezni, hogy a legszelidebben szólva, illetlenség volt a nemes szívű alapítónóvel szemben azon koripheusok gyerekes hányavetésege, melylyel e kérdésben az alapítónó személye iránti tiszteletet nem állották megbántani. A közgyűlés jól tudta méltányolni e körül, ményt s azért hozott a muzeumór (?) bölcsességét s a megyével szemben elfoglat szerény magatartását annyira illusztráló határozatot.

A közgyűlés két napon át tartott s a harmadik napra csak a jegyzőkönyvek hitelesítésére maradt.

A miniszter látogatása után.

Sepsi-Sztgyörgy, jul. 17.

Az ünnepélyességeknek vége van. A diadal- kapuk eltűntek s a magyar cimér ismét visszatért megszokott helyére. Minden oda van, a mi külfatra vala szántva, csak azon szeretet, tisztelet és ragaszkodás maradt meg a szivekben, a melylyel az embert, a minisztert elhalmozta a nép. Még azok is, a kik hátmegett és hírlapokban szeretnek kicsinylőleg beszélni a kormányról, ezuttal nem tagadhatták meg magukat. A magyar szeret sokat beszélni, politizálni, s ha kell nyomatókat is adni szavának, de felebbvalót mindig tisztelni szokta.

Városunk községe érezte a miniszter ur jövetelének fontosságát, azért mindent megtett arra nézve, hogy a legszívélyesebben fogadhassa.

Iparosaink a látogatás alkalmára a szövő intézetben rendeztek be egy kis tárlatot. Dacára annak, hogy a tárgyak összehordására az idő rövid volt, még is elmondhatjuk, hogy e miniatúr kiállítás a legkitünőbbben sikerült s mint észre lehetett venni, a miniszter ur is teljesen meg volt elégedve az eredményvel. Meg is nézett ám minden egyes tárgyat a legapróbb részletekig s készítőjét úgy kikérdezte minden irányban, mintha el akarta volna a mesterséget tanulni. „Az ilyen látogatás ér az-tán valamit, — mondá az egyik ipáros — nem